

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν· στήν γῆν τῶν μαρθενώνων.

Ἐστὸ χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαέξῃ
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῶμε.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ πτωφράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου ἐνδεκάτῃ
καὶ ὁ Ζαήμης ἐστὶ Παλάτι.

Χίλια τρακόσα καὶ ὀγδονταέξῃ,
μεγάλῃ κρίσις θὰ ξανατρέξῃ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος,**

Α'.

Π.—Ἐγὼ κυττάζω γύρω μεγάλην τρικυμίαν
Φ.—Δοιπὸν ποῦ λὰς δὲν ἤλθαν εἰς ἐπαρῆν καμμίαν
μὲ τὴν Ἀντάντ ἀκόμῃ...

Π.—Τὶ λὰς, βρὲ Φασουλῇ;
Φ.—Πρέσβυς μὲ τὸν Σκουλούδη κανεῖς δὲν ὁμιλεῖ,
μήτε κανεῖς πηγαίνει γι' αὐτὸν ἐστὶ Κονσολάτο,
καὶ εἶναι, καθὼς μοῦ λένε, τὰ πράγματ' ἄνω κάτω.

Π.—Καὶ πῶς τὰ βλέπεις τώρα, καυκάλα μου σοφή;
Φ.—Κυττάζω πῶς καμμία δὲν γίνετ' ἐπαφή.
Κυττάζω, Περικλέτο, σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρτα
πῶς τῆς Ἀντάντ οἱ Πρέσβεις δὲν δίνουν μιὰ πεντάρα
γιὰ ν' ἄλθουν μὲ τοὺς γέροντας εἰς ἐπαφήν σὰν πρῶτα,
καὶ μὰς λυποῦν μεγάλως τοιαῦτα γεγονότα.

Σοβαρὰ τοιαύτῃ θέσις
καὶ ἔχω πάλιν νέους οἰστρους,
διεκόπη κάθε σχέσις
μὲ τοὺς ξένους τοὺς Μινίστρους.

Νέα συμφορὰ μεγάλη,
βλέπω κόσμον κατηφῇ,
καὶ μοῦ λένε τοῦτοι καὶ ἄλλοι
πῶς δὲν γίνετ' ἐπαφή.

Βλέπω, Περικλῆ κουτέ,
τὴν οὐρὰ κακοῦ διαβόλου,
καὶ ἴσως κάζο νὰ γενῇ.

Τῆς Ἀντάντ οἱ Πρέσβευταὶ
δὲν ἐφάπτονται καθόλου
μὲ τὸν γέρο Στεφανῇ.

Ὅλοι στέκουν καχηνότες,
στέλλονται καινούριας νότες,
πλὴν ἀπάντησις καμμιὰ.

Τῆς Ἀντάντ σιγὴ μεγάλη,
καὶ ἄρχισαν καὶ οἱ φούρνοι πάλι
νὰ μὴ βγάζουνε ψωμιὰ.

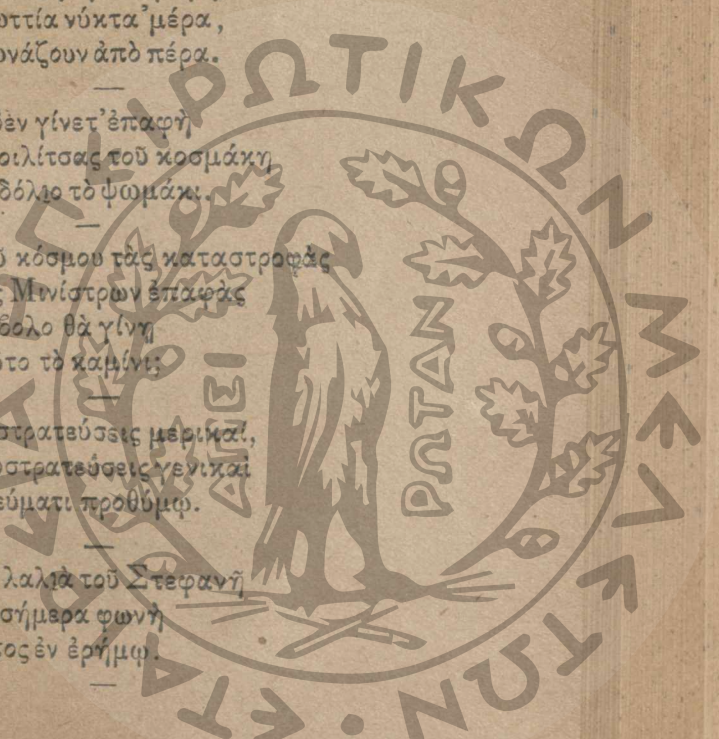
Πρὸς συζήτησιν τροφῇ,
εὐγλωττία νύκτα μέρα,
μὰ φωνάζουν ἀπὸ πέρα.

Πῶς δὲν γίνετ' ἐπαφή
τῆς κοιλίτσας τοῦ κοσμάκη
μὲ τὸ δόλιο τὸ ψωμάκι.

Ἐστὸ κόσμου τὰς καταστροφὰς
χωρὶς Μινίστρων ἐπαφὰς
τί διάβολο θὰ γίνῃ
σὲ τοῦτο τὸ καμίνι;

Ἀποστρατεύσεις μερίκα,
καὶ ἀποστρατεύσεις γενικά
ἐν πνεύματι προθύμῃ.

Κι' ἡ λαλιὰ τοῦ Στεφανῇ
ἔγινε σήμερα φωνὴ
βοῶντος ἐν ἐρήμῃ.

Ἐξάψεις τῶν Κυβερνητῶν
 μέ τήν σιγήν τῶν πρεσβευτῶν,
 καί τότε τοὺς παρακαλοῦν,
 καί κἄποτε τοὺς ἀπειλοῦν,
 καὶ αὐτοὶ μαριόλοι ἐν μιλῶν.

Γιατί, γιατί μάς ρέβετε;
 τί διάβολο γυρεύετε;
 ὅλα μας τὰ στρατεύματα γιὰ σᾶς θὰ τ' ἀπολύσωμε...
 ἐμεῖς σᾶς ἀγαποῦμε,
 ἐλάτε νὰ μιλήσωμε,
 ἐλάτε νὰ τὰ ποῦμε.

Ἐλάτε νῦν εἰς ἐπαφήν με γέρους, ποῦ κρατοῦν
 δυνάμεις ἀνεπάφους,
 καί δείχνουν σ' ὅσους ἀδρανεῖς τήν δρᾶσιν των κυττοῦν
 δαφνοστεφεῖς κροτάφους.

Σᾶς προσκαλοῦν εἰς ἐπαφήν εἰλικρινεῖς σᾶς φίλοι,
 καὶ ἄλλα καὶ τρεῖς ἄλλα τῶν Πρεσβευτῶν τὰ χεῖλη,
 ποῦ σὲ Κυβέρνησιν σεπτὴν δὲν ὀμιλοῦν γερόντων,
 βάρη δυσβάστακτα δεινῶν ἡρωϊκῶς φερόντων.

Φοβεῖσθε γέρους σὰν καὶ αὐτοὺς,
 ὅπου κυτοῦν τοὺς δυνατοὺς
 με ρήματ' ἀρειμάνια.

Καὶ θλίβιν θλίβονται κρυφὴν,
 ποῦ δὲν μποροῦν εἰς ἐπαφήν
 νάλθουν με ξένα δάνεια.

Τούτων ἐχόντων οὕτως
 κανέναν ξένου πλοῦτος
 εἰς ἐπαφήν καμμίαν δὲν ἔρχεται μαζί μας
 καὶ ἔχει πολὺ κροῖτι τὸ κάθε μαγαζί μας.

Τούτων καὶ ἄλλων συμβαινόντων
 στήν δαφνοστεφῆ Πατρίδα,
 καὶ Σωτήρων κυβερνώντων
 μακαρίως ἀπλονόντων
 μέρα νύκτα τὴν ἀρίδα.

Κι' ἐν τῇ μέσῃ τῶσων θρήνων
 τὴν Πατρίδα βοηθούτων
 πατριωτικῶν κηφῆνων,
 καὶ ἀκαμάτως προσπαθούτων
 νὰ κορέσουν ὅπως οὖν τὴν παροῦσαν βουλιμίαν
 καὶ νάλθουν εἰς ἐπαφήν με τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν.

Κανεῖς Πρέσβυς τῶν Συμμάχων στὸν Σκουλοῦδη δὲν
 μόνον ὁ Πασσάρωφ πάει καὶ ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή, [μιλεῖ,
 ὅμως πάει καὶ ὁ φὸν Μπίρμπαχ, Περικλῆ μασκαρατζίκε,
 μὰ καὶ ὁ Κόμης ὁ Σιλάσου,
 ποῦχε τὸ σκυλί του χάσει
 καὶ δὲν ἔμαθ' ἂν τὸ βρῇκε.

B

Π.—

Κύτταξε, παρακαλῶ....
 ποῦ καράβια στὸ γαλῆ;
 ποῦ πανάκια φουσκωμένα;
 ὅλα τὰ χουνε δεμένα.

Κάθε πατριώτης κλαίει,
 ὅπου τύχη νὰ τὰ δῇ,
 καὶ ἕνα σκάφος μόνο πλέει,
 τῆς Πατρίδος δηλαδή.

Λένε πῶς μονάχ' αὐτὸ
 τρέχει σήμερα λυτό.
 Τόσος κόσμος τὸ θαυμάζει,
 ποῦ χωρὶς νὰ τὸ τρομάζει
 τὸ φουρτουγιασμένο κύμα
 ὀλοένα πάει πρῶμα.

Κι' ἂν μέσα στῆς φουρτούνας ἔχη τρανὸ πιλότο
 καὶ ἀφεύκτως θὰ σωθῇ,
 ἐν τούτοις ὅμως λένε πῶς ἀπὸ τᾶλλα πρῶτο
 ἔπρεπε νὰ δεθῇ.

Καράβι, καράβι, ποῦ πᾶς στὰ κουτουροῦ,
 γιατί νὰ λὲν καμπόσοι
 χωρὶς μισαλὸ καὶ γινῶσι
 πῶς ἔπρεπε νὰ σ' ἔχουν δεμένο πρὸ καιροῦ;

Καραβοκῶρη στάσου,
 δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου,
 Κόσμος κυττᾷ τὴν Σκουῖνα
 στὸν ἄγριο γαλῆ,
 καὶ μέσα στὸ μισαλὸ
 νοιώθει κακὴ φουρτούνα.

Τάχα τοῦτο τίδηλοι;
 ὅμως, φίλε Φασουλῇ,
 κύτταξέ τὴν πὺδ καλὰ
 με τὴν ἀπαθῆ σου φύσιν,
 πλὴν καὶ αἰνίγματα πολλὰ
 μάς προτείνονται πρὸς λύσιν.

Κάποιοι γέροι καπετάνιοι
 ἔκαναν τρανὸ Ντιβάνι.
 Γέροντες μπουμπουνισμένοι
 σ' ἕνα γέρο τυλιγμένοι.

Γέροντες ψυχὴ δὲν ἔχουν
 καὶ ψυχὴ βαστοῦν καὶ τρέχουν.
 Καὶ μεσόκοποι στὴ μέση
 ἐφαπτόμενοι με φέσι.

Ἄπτονται τῶν ὀρέων
 καὶ καπνίζονται,
 ἄπτονται τῶν κορέων
 καὶ ἀφανίζονται.

Ἄπτονται τῆς Ἀρκούδας καὶ χορεύει
 καὶ τῆς Ἑλλάδος φρούρια γυρεύει.
 Ἄπτονται τῆς φεσάρας καὶ τουρλόνη
 καὶ Ἑθνικοφρόνων γίνεται μπαλόνη.

Ἄπτονται σωτηρίας καὶ σωζόμεθα,
 ἄπτονται τῆς γαστροῦ καὶ σιτιζόμεθα.
 Ἄπτονται καὶ ἐγκαθέτων προσφιλῶν
 καὶ κάνουν διαρρήξεις κεφαλῶν.
 Ἄπτονται καὶ πολλῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
 καὶ βγαίνουνε χαφιέδες μυστικοί.

Ἄπτονται τῆς Ἀντάντ καὶ πάει φοῦντο
 καὶ δὲν μπορεῖ μ' αὐτοὺς νὰ πιάσῃ ποῦντο.
 Ἄπτονται τῆς Βουλῆς καὶ κατανεύει,
 ἄπτονται τῆς εὐρείας καὶ στενεύει,

καὶ ἢ μὲν νὰ τῶν τροπαίων ἢ τρανὴ
 γίνεται κάθε μέρα πὺδ στενή.

Ἄπτονται τοῦ παντός, καὶ τὸ Βασίλειον,
 ποῦ χάσκει μες στὰς κρίσεις τὰς ἀγρίας,
 χαράζει τροχιάς περὶ τὸν ἥλιον
 τῆς δόξης, τῆς ζωῆς, τῆς σωτηρίας.

Ἀλλὰ χωρὶς Μινίστρων ἐπαφὰς
 βεβαίως μήτε πίτερὰ νὰ φᾶς
 δὲν θάχῃς, φίλτατέ μου συμπολίτη.

Ὡς ὅτου κολυμβῶντες εἰς τρυφὴν
 νὰ φθάσωμεν εἰς μίαν ἐπαφήν
 με τὴν σκιὰν παντός Δρομοκαίτη.

Τέτορα τὸ Κουβέρονο λέει καὶ παραιτημένο κλαίει.

Με τὰ μάτια βουρκαωμένα μες στοὺς κάμπους περπατῶ,
 καὶ μαδῶντας μαργαρίτες γιὰ τοὺς Πρόσβεις τῆς ῥω-
 μ' ἀγαποῦν, δὲν μ' ἀγαποῦν; [τῶ:
 πλὴν ἐκεῖνοι σιωποῦν
 καὶ δὲν θέλουν νὰ τὸ ποῦν.

Μὴ ρωτήσετε γιατί
 τὸ Κουβέρονο παραιτεῖται,
 καὶ Σωτήρας μὴ ζητήτε.

Κι' ὅποιος σήμερα ζητεῖ
 νάβρῃ δεῦτερον Σωτήρα
 τὰ μισαλά του καὶ μιὰ λύρα.

Ἀχ! τὴν Ἀντάντ τὴν ἀπιστή, ποῦ θέλει νὰ μᾶς γδάσῃ,
 καὶ ἔκανε τοὺς Σωτήρας σᾶς νὰ πάρουνε ποδάρι.
 Κι' ἔτσι τὸ φέρν' ἡ τρέλλα μας.
 τὴν δυνατὴν μασέλα μας
 νὰ τρέξωμε καὶ τώρα
 σ' αὐτὴν τὴν Μανταφιόρα.

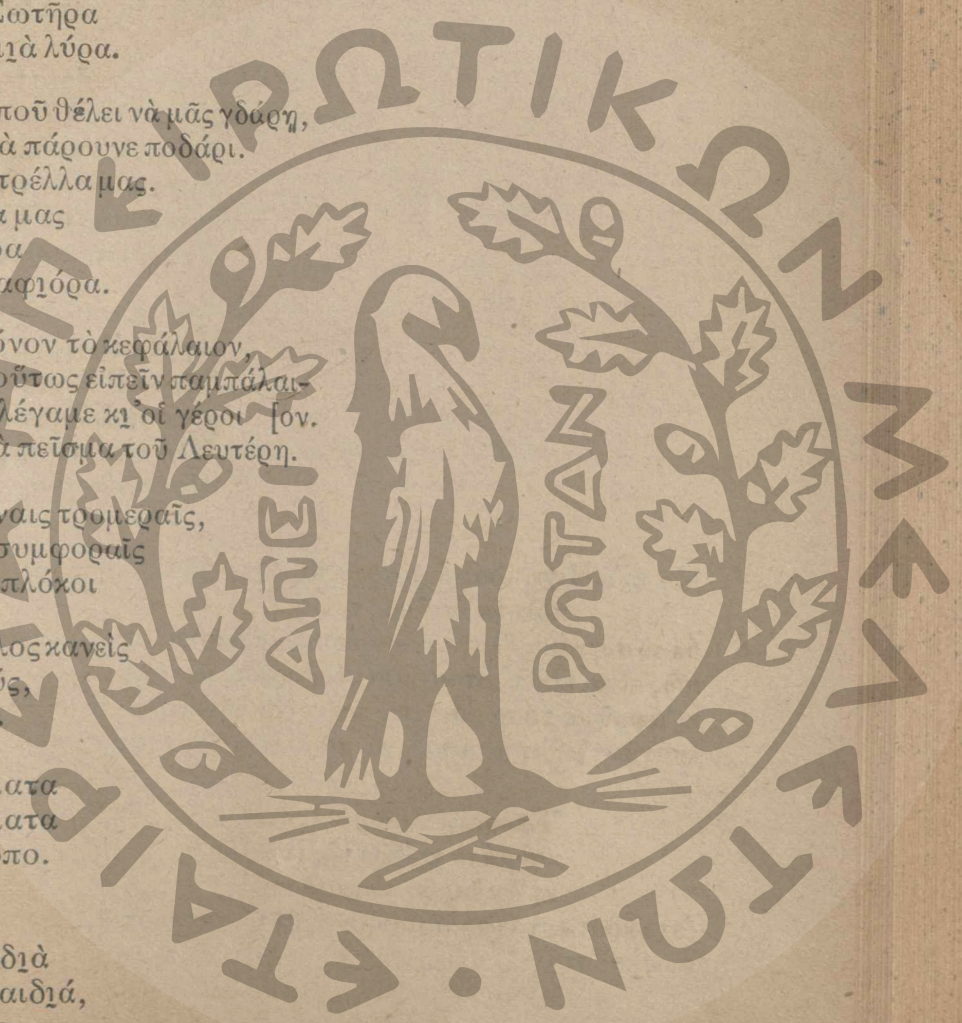
Πάει τῆς σωτηρίας σᾶς τὸ μόνον τὸ κεφάλαιον,
 ἂν καὶ ἦτο κἄπως γηραιὸν καὶ οὕτως εἰπεῖν καμπάλα.
 Κι' ἔλεγε καὶ ὁ μεσόκοπος, καὶ ἔλεγαμε καὶ οἱ γέροι [ον.
 νὰ μείνωμε στὰ πράγματα γιὰ πείσμα τοῦ Λευτέρου.

Γι' αὐτὸν φουρτούνας τοῖς μεραῖς,
 γι' αὐτὸν ἡ τόσας συμφοραῖς
 καὶ τῆς Ἀντάντ οἱ μαλόκοι

Μόνον αὐτὸς καὶ ἄλλος κανεῖς
 ἔγινε τέρας, Ἐριννύς,
 καὶ μὲς καταδιώκει.

Καὶ μ' ὅλα τὰ γεράματα
 καὶ μ' ὅλα τὰ τρεχάματα
 καὶ τὸν πολὺ μας κόπο.

Σὲ τούτῃ τὴν ἀναποδιὰ
 δὲν μᾶς ἀφίνουνε, παιδιὰ,
 νὰ σώσωμε τὸν τόπο.

Κι' ἂν δὲν ἐλπίζανε πολλοὶ
νὰ δοῦν σιτοφορτία,
ἐν τούτοις ἦτο καὶ Βουλὴ
κι' εἶχαμε κι' ἀπαρτία.

Δυστυχία σας!... ποῦ θ' ἄβρη σωτηρίαν ἡ Πατρίς;
τώρα πᾶ χωρὶς Σωτῆρα
θὰ πηγαίν' ἡ κακομοῖρα
ὥσ' ἂν νᾶχη πάθει ζάλη κι' ἄταξι λοκομοτορίς.

Δραῖσις τοῦ λοιποῦ καμμία
μὲ κοπανιστὸν ἄερα,
τοῦ λοιποῦ παρανομία
θὰ δεσπόζη πέρα πέρα.

Τώρα πόρταις κατὰ νόμον, μήτε τζάμια δὲν θὰ σπᾶνε,
μήτε τοὺς Ἀνταντοφίλους μὲ κοτρώναις θὰ κτυπᾶνε,
καὶ μνημόσυνα προσφύγων ἐλευθέρως θὰ τελοῦνται
δίχως ἀπὸ μαγκουράδων ἐπελάσεις ν' ἀπειλοῦνται.

Τώρα κράτος νησταλέον,
μήτε σφριγος, μήτε μάχη,
τώρα καὶ τὸ Στέμμα πλέον
σὺν κι' ἐμᾶς φρουροὺς δὲν θ' ἄχη.

Γιὰ δὲς καιρό, ποῦ θέλουνε παραίτησι νὰ δώσωμε,
γιὰ δὲς καιρό, ποῦ θέλουνε κι' ἐμεῖς νὰ τὰ κορδώσωμε,
σήμερα ποῦ προσμέναμε πῶς θὰ τελειώσουν ὅλα,
καὶ πῶς ἀπὸ τὴν πείνα
πολλοὶ καὶ στήν Ἀθήνα
θὰ τίναζαν τὰ κῶλα.

"Α! τὴν Ἀντάντ τὴν ἄπιστη, τὴν ὀχεντρα τὴν μαύρη,
τέτοιοι νταῆδες σὺν κι' ἐμᾶς δὲν τῆς ἀρέσουν γαῦροι.
Κι' ἐμεῖς σκοπεύαμε ξανὰ
νότες σ' αὐτὴν νὰ ρίξωμε,
κι' ἐλέγαμε σ' ἀληθινὰ
νὰ τὴν ἀποκηρύξωμε.

"Αχ! Σκουλούδη μ'
ἀγγελουδι μ'.
"Ὁχου Ράλλη μ'
χρυσομάλλη μ'.
"Ὁχ! Γουνίτσα μ'
Πατρινίτσα μ'.

Μὰ κι' ὁ Μιχελιδάκης μας, ἀντίο Λεονώρα,
πάει κι' ἐκεῖνος τώρα,
ὁποῦ συχνάκις ἔλεγε ν' ἀκούσουν οἱ δασκάλοι
πῶς εἶναι καὶ τ' ὠτομομπὶλ ἐφεύρεσις μεγάλη,
κι' ἀφοῦ μὲ τόσα βάσανα περνοῦσε τὴν ἡμέρα του
ἐπήγαινε μ' ὠτομομπὶλ νὰ πάρῃ τὸν ἄερα του.

Ἐπέσαμε λαοφιλεῖς
καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς,
κι' ἂν ἔμεινε καμμιὰ κηλὶς
ὅτ' οὐ κράτος τὸ μακάριον, σκεφθῆτε, πατριῶται,
πῶς καὶ σ' τὸν ἥλιο φαίνονται κηλίδες πότε πότε.

Ἐπέσαμε, μὰ νικηταὶ
παράποτε μεγάλοι,
ὅπως δὲν ἔπασαν ποτέ,
μήτε θὰ πέσουν ἄλλοι.

Μὰ κάναμε μες στοὺς πολλοὺς
καὶ τὸν Πασάρωφ φίλο,
κι' Ἀνταντοφίλων ἀφαλούς
ἐλύσαμε σ' τὸ ξύλο.

Ἐπέσαμε, μὰ κερδίσουμε καὶ τοῦ Γκαλήπ τὸ φέσι,
καὶ τώρα συχωράτε μας, καὶ τώρα Θεὸς σ' χωρέσει.